

Min Vårcup

Tusenvis av unge mennesker har vært med i Vaulen Vårcup som spiller, så også undertegnede. Jeg vant aldri, men det var vel heller aldri det viktigste som man sier.

Men det er ikke dette jeg skal skrive om i min epistel for vårcupens program, det er nemlig noe annet som har satt langt dypere spor. Nærmest risset seg inn i sjelen.

Jeg skal derfor avdekke en psykisk tilstandsrapport for en banevakt, ikke mindre. Ja – du har kanskje sett dem - disse kjeledresskleddede ofrene som luskende etter laglederen din prøver å få delt ut dommerkortet på en mest mulig human måte, og som iherdig prøver å time kosting i garderobene når ingen er der eller trenger bistand på banen.

Banevakt

Jeg sier det med en gang av egen erfaring – å være banevakt er en sjelsettende opplevelse... Samtidig som du er Cupens ansikt utad der og da, kjemper du også en knallhard kamp med deg selv.. Erfaringer du senere kan ta med i arbeidslivet. Selv hadde jeg min første mobiltelefonerfaring i Vårcupens regime.

Det er vel ingen hemmelighet at livskiten ble skremt utav meg da jeg ble gitt

Typisk Vårcupfamilie i angrepsformasjon

denne kolossen av en telefon til bruk for å kalle opp hovedkvarteret i klubbhuset, dersom noe ufortusett skulle skje. Den dag idag sliter jeg med mobilskrek og er en av få nordmenn under 100 år som ikke frivillig ”kozer” meg med dette nye sambandsapparatet.

Indre stemmer

Mens spillerene kan springe rundt på banen for å holde varmen i et spill som ligner mer på ishockey enn fotball, med islagt grus, snøvanter og polstrede spillere, så må banevakten holde varmen ved hjelp av kunstfibrene i en rød kjeledress.

Har du aldri før hatt en halvpsykotisk indre stemme, så får du det nå. Gjerne på

Eksempel på Nordlending

en rar dialekt, for å underholde deg selv i ensomhetens vakuum, babler du vei inni deg. ”Æ fryse nokko så frøktelige på kvisten, på kav tulle-Bodøsk.

Alternere med repetisjon av dine livsvikige oppgaver – Æ må steike mæ kost garderoben, og dæl ut dommarkort, kor e Vardeneset 2. da ?

K-k-k-kaldt

Temaet frysing har allerede blitt nevnte, mens bjørkeved går unna på sitt varmeste i de tusener av millionærvillaer på Vaulen skal det nemlig arrangeres fotball cup i Beachboys’ hjemland. En ting er å få sitte inne i ei bu og kanskje lure til deg litt smågodt mens du gnikker stumpen mot radiatoren, en annen ting er når du må stå utendørs i disse da altfor trange kjeledres-

sene som gir deg tantestatus bare du bøyer deg for å finne det rette ballstørrelsen, 4’er eller 5’er ? Det er da det skjer, en dommer har ikke møtt. Først ringer du til klubbhuset – Ka farsken e ... - Kremt. – Hva er det som skjer ?

Så får du beskjed om at man ikke får tak i dommer – og at du må prøve deg. Der står du i vintersko med snøring, innballet i en tjukk jumper a la ull, mann.

Innkapslet i en kjeledress fra helvete og skal dømmе Riska mot Viking 3 i smågutteklassen ! Så springer du rundt der da som en annen tulling og gir offside avgjørelser til fordel angripende lag i sympati med elendige spisser. Kroppens funksjoner bråvåkner og du svetter som en gris.

Overlevelsesinstinkt

Kampen er over, hovedkvarteret har anskaffet ny dommer og du kan ta for deg banevaktens vante oppgaver igjen. Du er bløt og snart kald, du starter å fryse.

Hårtufsene i pannen har frosset til is alt smågodtet du har stjålet fra bua og spist – straffer deg med å krølle seg i magen. Du ser ut som en slitt pølsemeny, svett og rødlig med frossent brød. Banevaktens oppgave er altså i teorien å holde garderobene under oppsikt, dele ut dommerkort å tilse at lag og dommere møter opp. I praksis - står det om å ikke fryse seg i hjel.

Moralen må derfor være som følger; ser du en banevakt i kjeledress, for guds skyld gi han eller henne en bamseklem og en varm kopp te !

**ALLTID PÅ VAKT,
Jostein Jensen, Ildsjet og Webmaster
Vaulen Beachboys**